

POHLED DO NEZNÁMA

„Buch. Buch. Buch.“

Ne, prosím, co jsem si to nastavila za budík. Proč já si to dělám tak těžké?

Buch. „Haló. Dobré ráno,“ ozval se zpoza dveří milý dámský hlas. Jemně otevřu oko a vidím, jak miniaturním okýnkem v koupelně prostupuje několik slunečních nití.

„Ano, prosím?“ po chvíli zareaguju.

„Přála jste si vzbudit. Jinak nestihnete snídani.“

„Kolik je hodin?“

„Půl desáté,“ ženský hlas se zahihňá.

„Dobře. Moc děkuju, už vstávám,“ a zavřela jsem zpátky oči. Za pár minut se ozvalo bušení znovu. Přetáhla jsem si spacák přes obličej a čekala, až úplně zmizím, ale nic se nestalo. Tak jsem vylezla ven a v odstáté vodě, která přes noc odkapala z opuštěného kohoutku do kýble pod ním, jsem si opláchla obličej. Skrz malé okno v koupelně jsem vyhlédla ven. Tam mě do nosu praštil voňavý horský vzduch. Nebe bez jediného mraku prosvítalo kopce do jasných podzimních barev, prokreslených tisícovkami barevných modlitebních praporků, umístěných na každém domu, na každé střeše, na každé stúpě i kopci. Nádherně uklidňující pohled v bezesporu nejklidnějším místě celé Indie. Kručení v břiše mi nedovolilo kochat se moc dlouho. Na recepci už nervózně přešlapuje mladá tibetská holka.

„Dobré ráno,“ směje se na mě skrze dvě malé škvírky, kde se jí schovaly obě oči.

„Dobré ráno,“ odpovím ještě trochu zmateně.

„Čekají na vás se snídání, pojdte prosím za mnou.“ Vede mě skrz malý dvorek zadním schodištěm z hotýlku, kde složí hlavu

sotva na desítku cestovatelů. Snažím se její zkratku do restaurace zapamatovat, ale uličky jsou jedna jako druhá. Pak už stoupáme nahoru po venkovním kovovém schodišti upevněném na fasádě vyčnívající přímo nad mohutné zelené údolí. Na chvíli se zastavuju, jednak abych popadla dech a zároveň se nabažila tím výhledem.

„Už jsme tady,“ volá na mě slečna ze střešy, kam se za ní po chvíli vyšplhám. Na střeše je něco jako zimní zahrada. Přístřešek má místo stěn posuvné prosklené tabule a je ho tak možné za hezkého počasí celý otevřít.

„Tohle je Lobsang,“ ukazuje dívka z hotelu na hubeného kluka s polodlouhými havraními vlasy a úsměvem srovnatelným s vyobrazením všech sošek buddhy, které jsem kdy viděla.

„Ahoj, moc mě těší. Já jsem Katerina,“ zadívám se do Lobsangových sytě tmavých očí a on mi na oplátku podá nabídku jídel.

„Kuchyně už je zavřená, čekali jsme, že přijdeš do desíti,“ přísně dodá.

„Aha, no byla jsem hrozně unavená z dlouhé cesty... Tak já si dám jen čaj, prosím,“ a vykouzlím roztomilý úsměv, který Lobsanga přeci jen obměkčí. Usměje se a sdělí mi, že mi snídani schoval, protože věděl, že dorazím.

Jméno Lobsang znamená v tibetštině ušlechtilý nebo taky učený a inteligentní. Restaurace patří Lobsangovi a jeho kamarádi mu sem vodí cestovatele ze svých hotýlků, neboť je tak zapadlá mimo hlavní ulice, že by sem turista jen těžko zabloudiv. Slunce začíná krásně hřát, ale když si porozepnu bundu, je už pozvolna cítit chlad blížící se zimy. A to zde značí jediné – na turistu tu narazíte už jen velmi zřídka.

Po snídání poděkuju Lobsangovi s tím, že pokud se mi podaří ve spleti uliček jeho restauraci najít, opět dorazím na večeři. Ten mi zdůrazní, že kuchyně je otevřená jen do osmi hodin, a pak se na jeho tváři znovu rozzáří okouzlující buddhův úsměv.